

ORZECZOWSKI MARCIN (1899-1981)

Urodził się 22 października 1899 roku w Krzyżankach koło Pępowa jako syn Stanisława i Katarzyny z domu Becela. Od szóstego do czternastego roku życia uczęszczał do szkoły ludowej w Łagiewnikach. Po jej ukończeniu pracował w gospodarstwie rodziców. W czerwcu 1917 roku został wcielony do armii niemieckiej i skierowany na front zachodni. Brał udział w walkach pod Arras, gdzie był ranny w nogę. Na leczenie został przewieziony do szpitala w Malborku.

31 grudnia 1918 roku uciekł z bronią ze swojego oddziału w Rawiczu do Miejskiej Górk. Od 1 stycznia 1919 roku brał czynny udział jako powstaniec w kompanii jutrosińskiej i walczył pod miejscowościami: Szkaradowo, Jeziora, Sowy, Białykał, Sarnowa, Słupia Kapitulna, następnie Sulmierzyce i Czarnylas. Po reorganizacji należał do 9. kompanii 11. Pułku Strzelców Wielkopolskich. Dowódcami jego kompanii byli kolejno starszy sierżant Józef Kauch i podporucznik Bogdan Chudziński, nauczyciel z Pasierb.

Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. 17. Dywizja Piechoty, do której należał 11. Pułk Strzelców Wielkopolskich, została przerzucona na front wschodni pod Berezynę, Lidę i Baranowicze. W 1919 roku awansowany na stopień starszego szeregowca, w 1920 roku – kaprała, w 1923 roku plutonowego. W 1923 roku został podoficerem zawodowym. W 1925 roku awansowany na stopień sierżanta. Od 1924 roku do 1932 roku wchodził w skład stałej obsady Batalionu Podchorążych Rezerwy Piechoty Nr 7 w Śremie oraz Szkoły Podchorążych 17. Dywizji Piechoty. W Śremie uczęszczał na wieczorne kursy dokształcające, gdzie ukończył 4 klasy gimnazjum. Jego dowódcami byli wtedy podpułkownik Banaszyński i podpułkownik Wilhelm Popelka.

W latach 1932-1939 pełnił funkcję instruktora wychowania fizycznego i przysposobienie obronnego na powiat Czarnków. Służbę tę pełnił w stopniu starszego sierżanta. W 1937 roku zawarł związek małżeński z Bronisławą z domu Lis, z którą miał jedną córkę. We wrześniu 1939 roku brał czynny udział w walkach w okolicach Warszawy, a później wysłano go z tajnymi aktami do Lubienia Wielkiego pod Lwowem. Następnie przedostał się na Węgry, gdzie został internowany. Był tam też leczony w szpitalu. Podczas emigracji należał do tamtejszej organizacji wojskowej.

Po powrocie z emigracji pracował jako kierownik nadzoru wodnego w Łokaczu Wielkim pod Krzyżem Wielkopolskim. Po przejściu na emeryturę zamieszkał w Czarnkowie przy ulicy Gdańskiej 49. Pracował jeszcze na pół etatu w Domu Kultury w Czarnkowie jako zaopatrzeniowiec. Zmarł 6 grudnia 1981 roku w Czarnkowie.

Odznaczony został Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym (1957) i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. W 1972 roku mianowany na stopień podporucznika.